

ปัจจัยทางจิตสังคมที่สัมพันธ์กับความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของ
คนพิการทางการเคลื่อนไหว

บทคัดย่อ
ของ
ทิพมาศ กาลิกา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ตุลาคม 2546

ทิพมาศ กาลิกา. (2546). ปัจจัยทางจิตสังคมที่สัมพันธ์กับความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของคนพิการทางการเคลื่อนไหว. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. อรพินทร์ ชูชม, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทนา ภาคบังกช.

ความมุ่งหมายของการวิจัยคือ 1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของคนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มี ภูมิหลัง ที่แตกต่างกัน 2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะและสภาพแวดล้อมกับความสามารถในการปรับตัวทางสังคม 3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะและสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของคนพิการทางการเคลื่อนไหว 4. เพื่ออธิบายความสามารถในการปรับตัวทางสังคมจากตัวแปรภูมิหลัง จิตลักษณะ และสภาพแวดล้อม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ คนพิการทางการเคลื่อนไหว ที่ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการพระประแดง ที่มีอายุระหว่าง 15 - 60 ปี จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เฉพาะผู้พิการทางการเคลื่อนไหว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งตามลักษณะของเครื่องมือออกเป็น 6 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถาม ภูมิหลัง ตอนที่ 2 แบบวัดการปรับตัวทางสังคม ตอนที่ 3 แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม ตอนที่ 4 แบบวัดมโนภาพแห่ง ตอนที่ 5 แบบวัดวิธีในการเผชิญปัญหา ตอนที่ 6 แบบสอบถามปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวทางสังคมของคนพิการที่ประสบอยู่ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ ANOVA การหาความสัมพันธ์ของเพียร์สัน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง และการวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณเพิ่มที่ละตัวแปร

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- 1 คนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มีรายได้ต่างกัน มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมที่แตกต่างกัน
2. ตัวแปรจิตลักษณะ และสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ของคนพิการทางการเคลื่อนไหว
3. มโนภาพแห่งตนกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวมีปฏิสัมพันธ์ส่งผลต่อความสามารถในการปรับตัว ของคนพิการทางการเคลื่อนไหว

4. มโนภาพแห่งตน การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลในภาครัฐและเอกชน การเผชิญ
ปัญหาแบบหลีกเลี่ยง และการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนร่วมงาน สามารถร่วมกันทำนายความ
สามารถในการปรับตัวทาง สังคมของคนพิการทางการเคลื่อนไหวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05